

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce: **V. N.**, zastoupeného JUDr. Ivanou Sedláčkovou, advokátkou, se sídlem V Aleji 23, Jablonec nad Nisou, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ve věci úpravy starobního důchodu, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 23. 10. 2006, č. j. 63 Cad 51/2006 - 67,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 14. 10. 2003, č. X, byl žalobci stanoven starobní důchod od 10. 7. 1999 ve výměře celkem 7421 Kč. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou, v níž stěžovatelce vytkl nepromítnutí výplaty mzdy z července 1999 ve výši 1 194 160 Kč do výpočtového základu, a to i přesto, že žalobce byl od 1. 7. do 9. 7. 1999 pojištěn a bylo z této částky zaměstnavatelem odvedeno pojistné. Do celkové doby pojištění mu nebyla zahrnuta doba od 1. 4. 1998 do 9. 7. 1999, ač byl po tuto dobu v pracovním poměru.

Žaloba byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 63 Cad 73/2003 - 28.

Na základě žalobcovy kasační stížnosti byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 6 Ads 34/2004 - 52, v němž soud především odkázal na své rozhodnutí č. j. 5 Ads 60/2003 - 89 ze dne 17. 8. 2005. Vycházel přitom z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že nelze použít při výkladu ustanovení § 5 odst. 1, 2 a § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. toliko gramatický výklad, bez přihlédnutí ke smyslu a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění a bez přihlédnutí k povaze samotného soudního řízení o neplatnost rozvázání pracovního poměru, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí, jímž

byla určena neplatnost výpovědi z pracovního poměru, čemuž následovalo uzavření dohody o sporných nárocích. Přestože ustanovení zákona č. 589/1992 Sb. a zákona č. 155/1995 Sb. zohledňují pouze modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno pojistné, z logiky věci je pak nutno dovodit, že i náhrada mzdy podle ustanovení § 61 odst. 1 zákoníku práce, vyplacená žalobci až v souvislosti s rozhodnutím soudu o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu, který lze rozpočítat na jednotlivé kalendářní měsíce a roky po dobu neplatného rozvázání pracovního poměru. Náhrada mzdy má v daném případě charakter ekvivalentu mzdy a je zúčtovatelná stejně jako mzdy. Dovodil, že účast stěžovatele na důchodovém pojištění tedy lze promítnout do zápočtu doby pojištění a z ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. nelze dovodit, že by vylučovalo možnost zpětného rozúčtování příjmů, jež se zahrnují do vyměřovacího základu.

Rozsudkem ze dne 23. 10. 2006, č. j. 63 Cad 51/2006 - 67, rozhodl ve věci znovu krajský soud, přičemž stěžovatelčino rozhodnutí zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění zejména odkázal na § 110 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je tento soud v dalším řízení právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán. Proto mu nezbylo, než stěžovatelčino rozhodnutí zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatnila stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítala, že vydala napadené rozhodnutí dne 14. 10. 2003 a nález Ústavního soudu vydaný po tomto datu je pro ni závazný ve smyslu zákona č. 24/2006 Sb. s účinností od 1. 2. 2006. Zákon nemá přechodná ustanovení a nepůsobí zpětně. Ve správním soudnictví vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v daném případě k 14. 10. 2003. Soud tedy nemůže stěžovatelku zavázat k zápočtu mzdy rozpočtením na jednotlivé měsíce, tedy k takovému postupu, který v době jejího rozhodování nebyl zakotven v žádné právní normě. Stěžovatelka proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení a současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl zamítnut usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 6 Ads 16/2007 - 85.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že tato kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) nepřijatelná, neboť směřuje proti rozhodnutí soudu, jímž rozhodl znovu poté, co bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem, přestože se krajský soud řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř.

s.). Za stěžovatelku jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je však kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud se v napadeném rozsudku zcela řídil právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, přičemž tuto skutečnost nezpochybňuje ani sama stěžovatelka. Naopak sama výslovně uplatnila stížný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Jelikož však právní názor krajského soudu plně vychází z právního názoru Nejvyššího správního soudu, je stěžovatelčina kasační stížnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu